

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupený advokátem JUDr. Františkem Výmolou se sídlem Husníkova 2080/8, Praha 5, proti žalovanému: **Policie České republiky, správa Středočeského kraje**, poštovní schránka č. 64/PPV, Na Baních 1304, Praha 5 - Zbraslav, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2006, č. j. 6 Ca 172/2004 - 40,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2006 č. j. 6 Ca 172/2004 - 40, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky, správy Středočeského kraje ze dne 27. 5. 2004 č. 899/2004, a bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce podal dne 20. 7. 2004 u Městského soudu v Praze žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky, okresního ředitelství Beroun č. 16 ze dne 30. 1. 2004, kterým byl žalobce podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) a § 108 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 186/1992 Sb.“) dnem 2. 2. 2004 propuštěn ze služebního poměru pro porušení přísahy zvlášť závažným způsobem, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Městský soud v Praze ze správního spisu zjistil, že napadené rozhodnutí odvolacího orgánu bylo doručeno žalobci do vlastních rukou dne 9. 6. 2004 a jeho zástupci dne 11. 6. 2004. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 6. 2004.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně.

Podle ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

V daném případě je předmětem řízení přezkoumání rozhodnutí vydaného ve věci propuštění ze služebního poměru podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb. Z ust. § 137 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. vyplývá, že policista může podat soudu návrh na přezkoumání rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. c) nebo d) po vyčerpání opravného prostředku ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

V daném případě musela být žaloba podána do 30 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Obecné lhůty k podání žaloby, tedy do dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí, se nelze dovolávat, protože zvláštní zákon (č. 186/1992 Sb.) stanoví lhůtu jinou.

Jestliže napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 6. 2004 a žaloba byla podána až dne 20. 7. 2004, stalo se tak po marném uplynutí zákonem stanovené třicetidenní lhůty a žaloba byla podána opožděně. Proto Městský soud v Praze žalobu podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděnou odmítl.

Žalobce kasační stížnost opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Žalobce namítl, že jeho jednání nelze podřadit pod ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., protože pokud policista poruší ust. § 152 odst. 2 tohoto zákona, může být propuštěn podle ust. § 107 tohoto zákona.

Skutečnost, že jednání žalobce bylo v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i v rozhodnutí odvolacího správního orgánu podraženo pod ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., místo aby bylo podraženo pod ust. § 107 tohoto zákona, je rozhodná pro posouzení lhůty k podání žaloby.

Pokud by totiž důvodem pro propuštění žalobce ze služebního poměru byly skutečně důvody uvedené v ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., pak by žalobce souhlasil s tím, že lhůta k podání žaloby je třicetidenní. V daném případě je však skutečným důvodem pro propuštění žalobce ze služebního poměru důvod uvedený v ust. § 152 tohoto zákona. Žalobce měl být propuštěn ze služebního poměru podle ust. § 107 tohoto zákona. Pak je lhůta pro podání žaloby dvouměsíční, neboť třicetidenní lhůta pro podání žaloby se výslovně vztahuje na rozhodnutí uvedená v ust. 137 odst. 1 tohoto zákona, pod která nelze podřadit ust. § 107 tohoto zákona.

Žalobce tedy uzavřel, že nesprávným posouzením délky lhůty k podání žaloby mu byl odepřen přístup k soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný vyvracel důvody kasační stížnosti a navrhl její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), posoudil kasační stížnost takto:

Podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb. policista může být propuštěn ze služebního poměru, jestliže porušil služební přísahu zvláště závažným způsobem.

Podle ust. § 107 odst. 1 tohoto zákona policista bude propuštěn ze služebního poměru mj. tehdy, porušil-li povinnost stanovenou zvláštním omezením (§ 152).

Podle ust. § 137 odst. 1 písm. a) tohoto zákona policista může podat u soudu návrh na přezkoumání rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění za služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. c) nebo d).

Podle odstavce 2 tohoto ustanovení návrh na přezkoumání rozhodnutí soudem podle předchozího odstavce (tj. odst. 1) je možno podat až po vyčerpání opravného prostředku podle § 132, a to ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

Praxe správních soudů se již dříve zabývala otázkou, v jaké lhůtě lze podat žalobu proti rozhodnutí, které bylo vydáno podle ust. § 107 zákona č. 186/1992 Sb. – tedy zda ve lhůtě třicetidenní nebo ve lhůtě dvouměsíční.

Již Vrchní soud v Praze v usnesení ze dne 30. 11. 2001 č. j. 6 A 69/99 - 31 vyslovil právní názor, podle něhož třicetidenní lhůta k podání žaloby je třeba vztáhnout na všechna rozhodnutí vydaná podle zákona č. 186/1992 Sb., nikoli jen na rozhodnutí výslovně uvedená v ust. § 137 odst. 1 tohoto zákona.

Ústavní soud usnesením ze dne 22. 10. 2002 sp. zn. I. ÚS 124/02 ve shora uvedené věci odmítl ústavní stížnost, když shledal právní názor Vrchního soudu v Praze ústavně konformním.

Nejvyšší správní soud shora uvedenou právní otázku řešil v usnesení ze dne 19. 5. 2004 č. j. 5 A 57/2002 - 43 (plné znění tohoto rozhodnutí je dostupné na www.nssoud.cz) a dospěl k závěru, že třicetidenní lhůta k podání návrhu na přezkoumání rozhodnutí soudem, uvedená v ust. § 137 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., se vztahuje jak na rozhodnutí výslovně uvedená v ust. § 137 odst. 1 tohoto zákona, tak na rozhodnutí podle zákona č. 186/1992 Sb. v tomto ustanovení neuvedená.

Rovněž proti tomuto rozhodnutí byla podána ústavní stížnost, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 10. 2. 2005 sp. zn. IV. ÚS 261/04 odmítl. Ústavní soud shledal výklad Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 19. 5. 2004 č. j. 5 A 57/2002 - 43 ústavně konformním a odkázal na své rozhodnutí ze dne 22. 10. 2002 sp. zn. I. ÚS 124/02, od něhož nemá důvod se odchýlit.

Z tohoto rozboru rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu vyplývá pro projednávanou věc jediný závěr:

I kdyby snad napadené rozhodnutí mělo podléhat režimu ust. § 107 zákona č. 186/1992 Sb. (s čímž se Nejvyšší správní soud neztotožňuje), neměnilo by to nic na délce lhůty k podání žaloby proti takovému rozhodnutí. I v takovém případě by lhůta k podání žaloby činila třicet dnů, nikoli dva měsíce, jak se žalobce domnívá.

Městský soud v Praze tím, že žalobu odmítl jako opožděnou, rozhodl v souladu se zákonem a Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému nevznikly náklady převyšující jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

